

Bài viết này của tôi sao buồn quá, nhưng biết làm sao được, bởi vì đó là sự thật, cho tôi viết một lần này thôi, như như viết một kỷ niệm, một kỷ niệm rồi rồi.

Anh ! tháng mười mùng mười a,
Hoa tảo hoa lê nở trên vòm,
Quê nhà thăm thẳm sau trùng núi,
Em mở lòng xem lại viết thơ em,
Anh ! tháng mười sừng mùng mười m,
Sao em nhìn mãi chớ ng thơ y quê,
Hay sừng thành lại tra vào một,
Mở khu vực trong em mở vào.

Sau khi đọc bài thơ này của Nhà thơ Trần Mạnh Tú, trong lòng tôi chợt cảm thấy bàng hoàng thơng thơng. Đã 37 tháng trôi qua, bao nhiêu nỗi đã chớ qua cửa, viết thơng trong lòng tôi vẫn còn âm , tôi nghĩ nó sẽ chớ bao giờ lành cho tôi ngày tôi nhớ một. Ba mươi bảy năm viết thơng, đám sĩ quan trẻ chúng tôi chớ ngoài 20, đến nay đã làm chớ bớ c, “cùng một là bên trái là bên phải”, sau của Đôi lính thơng tháng mười năm 75, lũ chúng tôi tên mác khắp bốn phương trẻ: “*Thơng thì đang còn lại trong các Shop may tại Santa Ana Cali, thơng đang làm bớ bàn Paris, thơng đang chớ cửa New Zealand, thơng thì đang chớ cửa Texas, và cũng có thơng đang đi xích lô Sài Gòn*” (trích). Mười năm đến ngày 30-4, tất cả chúng tôi đều bàng hoàng ngớ ngác như kẻ mất hồn. Không còn ai trách cả chúng tôi hết, chớ có chúng tôi tự trách mình, chúng tôi đã làm gì cho Tự quốc?

Trên năm 75, tôi là người lính trong hàng ngũ Quân đội Miền Nam, với cấp bậc thấp nhất là Thiểu Úy, với chức vụ như nhất là Trung đội trưởng, ngoài sự lo lắng cho sự sống mà tôi lãnh hàng tháng, tôi không hề nhận được bất cứ bổng lộc nào từ phía “trên dưới”. Tôi chớ là một người lính vô danh tầm thường như trăm ngàn người lính khác, ngoài cuộc sống gian khổ và hiểm nguy, chúng tôi không có gì hết, kể cả hạnh phúc riêng tư của chính mình. Cho nên, tôi không hề có một một thơng nào viết hào quang của ngày tháng cũ, và tôi cũng không muốn tiếp tục một hành trình “Viết Nam Cộng Hòa kéo dài”. Tôi viết như để thơng họ thơng niệm, nhưng đến giờ của tôi đã nằm xuống cho tôi được sống, rồi lại nằm hàng trăm ngàn người đã chớ để chúng ta có cuộc sống ngày hôm nay tại hiện tại này.

Mùa Hè năm 1972, ngườ i Mi n Nam th i y g i là Mùa Hè Đ a, m n cái tên t T p bút ký chi n tr ng r t n i ti ng c a Phan Nh t Nam. Mùa Hè đ a năm 72 là năm Quân đ i c a hai mi n Nam-B c d c s c đánh m t tr n chi n sinh t , bên nào ki t l c bên đó s b i vong. Niên khóa năm 71-72, tôi là Sinh viên Ban S Đ a thu c Đ i H c Văn Khoa Saigon, năm đó tôi đi h c trong m t tâm tr ng b n ch n không sao t đ c, và tôi cũng không còn tâm trí đâu đ mà h c hành, tin t c chi n s t các m t tr n g i v d n d p, lúc đó b n bè tôi l p ch t l p b th ng, lú l t kéo nhau v . Sau này ng m nghĩ l i, tôi th y mi n Nam lúc đó không còn sinh khí n a, nh ng bài hát ph n chi n c a Tr nh Công S n đ c h tr b ng ti ng hát ma quái Khánh Ly, đã làm băng ho i chán ch ng c m t th h thanh niên th i đó. Ngoài ra, còn khá nhi u nh ng bài ca nh ng ti ng hát đã đâm th u lòng ng i “*anh tr v trên đôi n ng g , anh tr v b i t ng c t chân, anh tr v hòm g cài hoa, trên tr c thăng s n màu tang tr ng...*”

T i sao trong m t đ t n c đang có chi n tranh mà có nh ng đi u k l này xu t hi n. Đi m Tr i báo tr c ch ng?

Chính quy n Mi n Nam sau đó ra l nh t ng đ ng viên, t t c các nam sinh viên đ u ph i nh p ngũ, tr nh ng ng i xu t s c. Lúc đó nh ng gia đình có ti n c a, h ch y đôn ch y đáo lo cho con cái c a h chui vào ch này chui vào ch n , mi n sao kh i ra m t tr n. Đ i v i h , chuy n ngoài m t tr n là chuy n c a ai khác, không liên quan gì đ n gia đình h H ng ngày h xem TV th y c nh khói l a ng p tr i, ng i ch t hàng hàng l p l p, h coi đó là chuy n đ u đ u, ch ng ăn nh p gì t i h . Còn tôi thì ng c l i, tôi mu n ra m t tr n càng s m càng t t, hình nh đ nh m ng đã an bài cho tôi. Trong bài “Đ i bác ru đêm” c a Trinh Công S n có m t câu r t “đ c”, “*đ i bác đêm đêm đ i v Thành ph , ng i i phu quét đ ng đ ng ch i đ ng nghe*,” tôi chính là ng i phu quét đ ng đó. Ti ng đ i bác đã làm lòng đ tôi nôn nao, tôi mu n ra m t tr n đ chia l a v i nh ng ng i b n cùng th i v i tôi, đ ch u chung kh n n v i đ ng bào tôi, trong nh ng ngày tháng điêu linh nh t c a đ t n c. Ti ng đ i bác đã m i trong lòng tôi, kéo dài mãi t ngày đó cho t i t n bây gi .

Th r i cũng đ n phiên tôi nh p ngũ, giã t Tr ng Văn Khoa v i Đ i Gi ng Đ ng 2 bát ngát, giã t nh ng bài gi ng r t lồi cu n c a Linh M c Thanh Lãng, c a Giáo S Nguy n Th Anh, thoi nhé giã t h t nh ng c v ng c a th i m i l n. Tôi trình đi n Khóa 4/72 t i Tr ng B Binh Th Đ c, năm đó quân tr ng Th Đ c ch a không xu các thanh niên nh p ngũ nên đã đ a m t s ra th hu n ngoài Tr ng Đ ng Đ Nha Trang, toàn b tinh hoa c a Mi n Nam đ c t p trung vào hai quân tr ng này, Mi n Nam đã vét c n tài nguyên nhân l c đ đ a vào cu c chi n.

Vào quân tr ng, Khóa 4/72 toàn là các sinh viên các tr ng ĐH t h p v đây, chúng tôi làng xoàng tu i nhau nên đùa vui nh T t, tu i tr mà, lúc nào cũng vui cũng ph i ph i yêu đ i, chuy n ngày mai đã có Tr i tính. Th i gian 6 tháng quân tr ng gian kh sao k xi t, b i vì s hu n luy n nh m bi n đ i m t con ng i dân s thành m t ng i lính th c th là đi u không đ n gi n. Không ph i ch có các ki n th c v quân s , mà còn t o đ ng m t c th gang thép,

rèn luyện gian khổ suốt ngày đêm, suốt ngày nóng nung ngói hay mưa dầm bão táp. Trong 5 tuần đầu tiên vào trường, gọi là giai đoạn “huấn luyện”, đây là giai đoạn kinh hãi nhất trong đời lính mà cả chúng tôi. Hàng ngày chúng tôi tuân phục sự chỉ huy điểu khiển của các huynh trưởng khóa đàn anh, khi ra lệnh hét lên nghe kinh hoàng suốt vía, họ nghĩ ra đủ mọi hình phạt đối phạt chúng tôi bỏ lê bò cày, trong giai đoạn này chúng tôi có chớ y không được đi... các huynh trưởng quản chúng tôi sáng sớm tối chiểu tui, buông ra là chúng tôi ngớt lờm, ngớt vui không còn biết gì nữa hết. Sau 5 tuần huấn luyện, ai vượt qua được, sẽ tham dự lớp quân Alpha, đó chính thức trở thành Sinh Viên Sĩ Quan. Ngày quì xuống Vũ Đình Trường để nhận cái lon Alpha vào vai áo, chúng tôi cảm thấy rất hào hứng, vì đã lập được công là thành viên chính mình được trở thành một người lính, không còn hèn yếu trước những kẻ xấu xa nữa. Khi chúng tôi quá quen thuộc với các bài tập như : bài Cây Đa, đi 30, bài Nhà Xếp, câu Bức Nét... cũng là lúc sắp đến ngày ra trường. Quân đội khóa, chúng tôi còn phải vượt qua những bài học cam go như bài đi đi về về sông, đi đi di hành dã chiến... Cùng điểu khiển mà chúng tôi mong đợi rất lâu, đó là ngày làm ra trường, tất cả chúng tôi trong quân phục Đội Lính, xếp hàng ngay ngắn tại Vũ Đình Trường, rồi một tiếng hét vang lên của Sinh viên Sĩ quan chỉ huy buổi lễ: *“Quì xuống các SVSQ”*

, sau khi được các cấp tuyên bố và được gọi tên Chuẩn Ủy, tiếng hét chỉ huy lại cất lên một lần nữa: *“Đội lên các Tân Sĩ Quan”*

. Trong số chúng tôi có những người mà các cấp, cái lon mới được gọi lên vai, đã đánh đập những bất tiện bao nhiêu gian khổ sao kể xiết.

Ngày hôm sau chúng tôi tiếp tục lên học trường để nhận được, tôi phiên tôi lên chức có một điểu khiển làm tôi nhớ mãi. Được trường tổ chức phân chia về các đơn vị, tôi được nhận vào Sĩ Đoàn 7 cho gọi Sài Gòn, bằng cái Ông Trường sĩ quan phụ trách tổ chức bên đưa ra lời bàn: *“Chuẩn Ủy nên nhận vào Sĩ Đoàn 9 vì vùng trách nhiệm như họ, ĐĐ 7 trách nhiệm vùng Cái Bè Cai Lậy rất nặng nề”*

. Oái oăm thay ngày hành quân điểu khiển của tôi là vùng Cái Bè, bởi lẽ đơn vị tôi tăng cường cho ĐĐ 7.

Tôi trình diện Bộ Tư Lệnh ĐĐ 9 tại Vĩnh Long. ĐĐ này có 3 Trung Đoàn: 14,15 và 16. Tôi được đưa vào Trung đoàn 14. Tôi lấy mang vác ba lô về trung đoàn 14 đang hành quân vùng Cái Bè. Từ Sài Gòn qua Ngã ba Trung Lương, chớ y thêm một đơn vị xa nữa thì tới Cai Lậy rồi tới Cái Bè, xong quố mốt, chớ y tít mù vào sâu bên trong khoãng 20 cây số, tôi cuội xuống thì gặp một cái xã mang tên Hộu M, ngay tại đây chính là cái ruồng của ĐĐ Tháp Mười, lính tráng hành quân vùng này nghe cái tên Hộu M là được những sự yên lòng. Không hiểu sao, người gia ĐTM lại có một người dân cư sinh sống bằng nghề nông rất trù phú. Đám Tân SQ chúng tôi sau khi trình diện Trung Đoàn trường thì được gọi tới Bộ Chỉ huy vài hôm để tiếp làm quen với cách làm việc của nơi này. Sau đó Ban Quân Sự phân chia về các nơi. Về Sĩ quan Quân sự hỏi có Chuẩn Ủy nào tình nguyện về ĐĐ 7 không? Tôi đáp như n. Nói theo kiểu Cao Xuân Huy trong *“Tháng Ba Giây Súng”*

tôi nhận vào đơn vị tác chiến thiệt này, mà trong lòng không có một chút oán thù nào về phía bên kia, mà chỉ vì cái máu nông nghênh của tuồng tôi, và kể đó là bị kích thích bởi cảm

giác mnh c a chi n tr ng.

Mt Trung Đoàn B Bình có 3 Ti u Đoàn và 1 Đ i Đ i Trinh Sát, đám chúng tôi có 12 th ng, đ c phân chia v các Ti u Đoàn, ch có mình tôi v Trinh Sát. Sau khi chia tay sên c xong, chúng tôi ra đi bi n bi t, h u nh không còn g p nhau n a. ĐĐ/TS cho ng i lên d n tôi v trình di n Đ i Đ i Tr ng, lúc đó đ n v đóng ngo ài căn c a Trung Đoàn. Trung Úy Đ i đ i tr ng có bi t danh là Đ i Bàng, dáng ng i cao to trông r t đ d n, c p m t tí hí luôn luôn nhìn ch m ch m tóa a, giọng nói g m g trong h ng, t t c đ u toát ra m t nét uy phong làm khi p s ng i đ i di n (trong đó có tôi). Tôi đ ng nghiêm chào trình di n theo đúng quân phong quân k : “*Chu n úy NĐC, s quân 72/150181, trình di n Đ i Bàng*”. Ông ta nh ng m t nhìn tôi, trên g ng m t hình nh có nét th t v ng (mãi v sau này tôi bi t đ i u đó đúng nh v y). Nhìn tôi m t hí, r i ông ta phán cho tôi m t câu nh đ i:

“*Anh v làm Trung đ i Phó Vi n Thám*”

. Tr i đ t, tôi nghĩ th m, cái b ng t t nghi p c a tôi là Trung đ i tr ng, mà giao cho tôi làm Trung đ i phó là sao nh? Lúc đó tôi không bi t r ng làm Trung đ i phó là còn may, các Sĩ quan v sau n a có khi còn làm Tr ng toán Vi n thám, thi t là ch t đ .

Đai Đ i lúc đó có kho ng trên trăm ng i, đ c chia làm 2 Trung đ i Trinh Sát và 1 Trung đ i Vi n Thám. Các Sĩ quan Trung đ i tr ng ra tr ng tr c tôi vài khóa mà trông r t ng u, u ng r u nh điên đ ng th i nói năng r t b t m ng. Còn lính tráng n a ch , tôi nhìn h mà s l m, h đ c tuy n ch n t các n i khác v đây, nên trông r t khi p h n, ph n l n h là g c nhà nông, ch bi t đ c bi t vi t là nhi u. L m t đ i u là t t c nh ng ng i lính này đ u đ i v i tôi r t l đ , có l phát xu t t k lu t quân đ i ch ng? Sau m t th i gian s ng g n g i v i h , tôi th y h là nh ng ng i r t đáng m n, th t thà ch t phác, r t tôn tr ng nghĩa tình, m t khi h quí tr ng m t c p ch huy nào thì h s n sàng x thân, h hoàn toàn không d s nh tôi nghĩ lúc đ u.

Vài hôm sau, g p b a Đ i đ i t t u đông đ , Đ i Bàng đ a tôi ra gi i thi u tr c ĐĐ, r i b o tôi phát bi u. Tr i đ t i! Tôi run quá, hai đ u g i c run l y b y, tôi có bao gi nói chuy n tr c m t đám đông trông khi p h n nh th này bao gi đâu, cho nên tôi ng ng ngh u l m, v a nói v a ngó xu ng đ t, không dám ngó m t ai, b n l n nh cô dâu m i v nhà ch ng, bây gi nghĩ l i tôi không còn nh tôi nói cái gì n a, nh ng tôi v n nh ti ng ch c l i b c mình c a Đ i Bàng đ ng sau l ng tôi, nói đ c ch ng 10 phút thì tôi h t h i h t s c, Đ i Bàng ph i ra l nh gi i tán đám đông. Ông gi n đ kéo tôi ra ch v ng, r i h t hàm h i tôi:

“Chu n Úy t t nghi p Tr ng Sĩ quan nào v y? “

Tôi biết ngay là có chuyện không ổn, bởi vì khi ông xếp gọi mình bằng cấp bậc là tại hạ đến nơi rồi. Tôi đáp:

“Tôi tất nhiên phải Trùng ng B Bình Th Đ c”.

Ông ta bèn xáng cho tôi một câu nh đ i:

“V y mà tôi t ng Chu n Úy t t nghi p t Tr ng N Quân Nhân ch !”

Tôi nghe mà choáng váng mặt mày, ông ta đã đi m trúng t huy t c a tôi, vì h i còn là Sinh viên Sĩ quan trong Th Đ c, chúng tôi coi là đi u s nh c, khi b c p trên m ng là N Quân Nhân. T i hôm đó khi đi ng tôi buồn l m, hình nh tôi b quăng vào môi tr ng s ng không phù h p v i mình, m t n i ch n mà tôi ch a t ng bi t bao gi , b i l tr c nay tôi ch là anh h c trò, b y lâu ch làm b n v i sách vở, v i b n bè v i tr ng l p. B y gi gi a ch n ba quân này, tôi b ng n i b t lên nh cái gì đó không gi ng ai. Lúc đó, tôi nh Ba m tôi ở nhà, và tôi nghi m ra m t đi u r ng, ăn chén c m c a Ba M tôi sao mà sung s ng quá, b i l Ba M ch h s nh c tôi, còn khi ra đ i, ăn chén c m c a ng i đ i sao đ y cay đ ng, tôi l ng l a n c m t.

Tôi v làm Phó cho Chu n Úy V ng Hoàng Th ng, khóa 3/72. Anh ta là ng i trí th c có b ng C nhân CTKD, th y tôi cà ng cà ngáo, anh ta th ng tình kêu đ t giúp đ cho tôi m i chuy n. Chi u hôm đó, tôi l i g p m t chuy n khôi hài đ khóc đ c i, không sao quên đ c. Chi u đ n, lính tráng kéo ra b sông t m gi t, tôi cũng đi t m nh h , thay vì nh y ào xu ng sông b i l i nh m i ng i, nh ng tôi l i r t s đ a nên đ ng trên b c m nón s t mức n c sông mà x i lên ng i. T m m t h i, tôi c m giác có cái gì đó là l , nhìn quanh th y m i ng i chăm chú nhìn tôi, và x m xì bàn tán chuy n gì đó, r i b ng nhiên c đám c i r lên, có tên lính lên ti ng: *“Sao Chu n Úy không xu ng t m nh t i tôi mà đ ng chi trên b , ý tr i i ! Sao da c a Chu n Úy tr ng n n nh da con gái v y?”*. Tôi ng ng đi ng ng i, máu ch y r n r n trên m t, mu n chui xu ng đ t mà tr n cho đ x u h . V y mà đã h t đầu, có cái ông Th ng sĩ già đ ng g n, còn đ p cho tôi thêm m t nhát: *“Ý cha! cái bàn chân Chu n Úy sao mà đ p quá, bàn chân này có s sung s ng l m đây!!!”* Thi t là kh cho cái thân h c trò c a tôi, h t làm N Quân Nhân, b y gi l i gi ng con gái, thi t là chán.

Đi Lính

Tác Giả: NĐC

Thứ Năm, 12 Tháng 7 Năm 2012 06:39

Miền Tây là vùng đất nòi danh sinh lý. Hừu Mồ là nòi đã tiếp đón tôi trong những ngày đầu vào đất này, cũng là nòi sinh lý ghê khiếp. Dân trong xã ngọ thì ta cất nhà để kinh Tếng Đốc Lốc, cả khi mí vồn là ruộng lúa sổng ngọt ngào. Sáng sớm, lính tráng lo cơm nôm xong xuôi là bắt đầu nait lên đường, súng đạn ba lô trên vai, để tham dự cuộc hành quân thối ngày, bắt ra khi mí vồn là bắt đầu đi ruộng, trước tiên nôm để ngang đầu gối, rồi khi qua những trảng sâu, nôm cao thì ngóc, và cứ thế quần áo ướt sũng thì sáng thì chiụ, cho nên quần áo thì tôi nhuộm phen vàng chích, trong rết kị quái.

Khi quân trối ngày tôi trối ngày nòi gian khổ của ngọ thì lính là cao nhất, sau khi ra đầu vào tôi mới thấy đất ruộng, nòi khi quân trối ngày chích là khúc dờ đầu, không thể mứa gì so với ngoài thế giới. Vùng Hừu Mồ là vùng lúa sổng nên rết ít ruộng, khi đất chân ruộng ruộng là phải đi mứa mứa chích thì bắt bên kia cách xa vài cây sổng, không ngọ ngọ giở đường để đi. Đất ruộng ngọ thì dân hày xổng lên trối ngày to nhỏ nhỏ trái dờ, ngọ ngang lách, và nôm cốp xổng. Tôi vớ a đi vớ a lách thì để đất chân ruộng, sinh lý bám chích nên rút bàn chân lên thối khó nhích, mứa trối rồi ánh nắng gay gắt, mứa hôi tuôn ra dờ mứa đĩa, lúc đầu tôi còn lý tay áo gớt mứa hôi, sau cứ để mứa, mứa hôi nhỏ lẫn lẫn lên mứa ruộng. Đó là tôi mang ba lô rết nhích, chích có quần áo để để cá nhân, còn lách ng thố cốp u vống đã có để mang vác phớ. Tôi ngọ qua những ngọ thì lính đi chung quanh, thấy họ mang vác rết nhích nhích, họ phớ o n lách mang lách u vống, súng đạn, mìn bớ y, gớ o, cá khô, để hốp, mứa mứa mu... Ngọ thì đeo trên ba lô cái nòi, ngọ thì mang cái chớ o, họ lách ng lách bớ c đi, tôi không hề nghe mứa thì than van nào hớt, họ cứ n rằng lách mà cam chớ u, có than van cũng không ai nghe. Khi đi thì bắt kinh thì để ng xa, áo tôi ướt sũng mứa hôi, cho đầu n nòi, tôi cứ áo ra vớt, mứa hôi chớ y ra rọng rọng. Tôi mứa mứa n để thối, bèn nôm mứa vớt xuống để, tôi mứa c k hớt mứa đi u, không còn bắt trối trảng gì nớ a hớt, lúc đó tôi nghĩ có ai bắt n cho tôi mứa phát súng ân huớ, chích còn sổng ng hớt, để lính sao mà khớ quá!

Theo Đốc San Cốp An Tếng Nguy (câu này là châm ngôn của Trối ng BB Thố Đốc) phát hành thì San Diego, thì Quân Trối ng này đã đào thì o 55 ngàn Sĩ quan, trong số đó có 15 ngàn SQ đã trối, và không dớ thì 10 ngàn ngọ thì đã trối thành Phớ-binh thối ng thối. Trung để trối ng là chớ c vớ để tiên của Sĩ quan mứa ra trối ng, và là chớ c vớ duy nhất chớ huy bớ ng miớ ng (các cốp cao hớt thì chớ huy qua máy truy n tin). Khi xung phong chớ m mứa tiêu, Trung để trối ng cũng ôm súng chớ y ngang hàng với lính, khi đóng quân phòng thố đêm, Trung để trối ng cũng nôm ngang với lính. Trước mứa Trung để trối ng không có bắt n nớ a mà chớ có phía bên kia. Cho nên lính dớ chớt thì Trung để trối ng cũng để chớt y như vớ y, súng đạn vô tình nên không phân biệt ai vớ ai, quan với lính để u bình để ng trối c cái chớt. Đó là lý do giớ thích thì sao Chu n úy mứa ra trối ng chớt nhớ rớ là vì thố. Vớ y mà tôi còn làm Trung để phó, không bắt nói sao nớ a.

Có mứa bớ a, tôi lách hành quân với đầu vào, đang bị bớ mớ sinh, thì trối ng súng nớ rớ lên phía trối c, Trung để thì n ra, tôi cùng Chu n úy Thố ng và đám để thì tiếp vào mứa lùm chớ khớ lách n. Tôi để ng đó nhìn trối hiu quớ nh mứa thì hớ rớ bắt ng thấy làm lách sao thấy C/U Thố ng im lìm không có lách nh lách gì cớ. Bớ ng tay lính Truy n tin nói với C/U Thố ng: “Đố i Bàng kê u C/U lên trình dớ n

g p. "
 thì lính Truy n tin l i b o tôi:

C/U Th ng b đi m t đ n,

"Đ i Bàng mu n g p C/U Châu"

. Tôi c m ng nghe áp vào tai, thì nghe Đ i Bàng ch i x i x , gi ng Ông l ng l ng m t cách gi n đ , té ra là do C/U Th ng quá s nên không dám t n công, ông hét lên b o tôi:

"Nè! C/U Châu, tôi giao Trung đ i l i cho ông, ông có dám đ n quân lên đánh m c tiêu tr c m t hay không?"

Tôi nghe mà s mu n "té đái", run l p cà l p c p, r i tr l i ông xin tuân l nh. Tôi tháo ba lô quăng lên b ru ng cho nh ng i, r i vói tay l y kh u súng tr ng c a ng i lính bên c nh, mi ng ch k p kêu l n:

"T t c theo tôi"

. Lúc đó tôi "quíu" quá, nên không nh bài b n chi n thu t nào mà tôi t ng h c quân tr ng, tôi xông lên v a ch y v a b n v a la (không bi t là cái gì n a). C trung đ i ho ng h t s tôi b b n ch t, nên cũng vùng đ y ch y theo tôi. Phía ng i anh em bên kia, th y tôi ch y đ n đ u r t hung hãn, t ng tôi b điên, bèn l p t c tháo lui, trong lúc v i v h còn quăng l i t ng tôi m y cây súng n a ch . Tôi thanh toán m c tiêu ch đầu ch ng 10 phút, ai cũng t ng tôi gan đ , ch đầu bi t r ng tôi làm th vì quá s ông x p c a mình. Thi t là khôi hài. Đ i Bàng kéo quân lên ông nhìn tôi g m g m, có l ông ch a th y m t Sĩ quan nào l p chi n công "khùng điên ba tr n" nh tôi. H t c n gi n, ông tr quy n ch huy l i cho C/U Th ng, tôi tr v v trí cũ.

Sau đó tôi đ c đi u qua các Trung Đ i khác, ph trách công vi c t m th i cho các Trung đ i tr ng đi phép hay b th ng... M t đi u may m n cho tôi, (hay Tr i đ i k kh kh), khi tôi n m quy n t m th i đó, nh ng tr n đánh mà tôi tham đ , tôi đ u hoàn thành nhi m v c a mình m t cách t t đ p. Đ i Bàng đã nhìn tôi b ng c p m t đ ái ng i h n ngày đ u m i g p tôi. Đ i Bàng sau đó đ c thuyên chuy n qua m t đ n v khác và m t Đ i Bàng m i đ n thay th . Ông Trung úy m i đ n này có dáng đ p th sinh, ăn nói nh nh , khi n tôi r t có c m tình. Trong b a nh u bàn giao ch c v , Đ i Bàng cũ gi i thi u các Sĩ quan trong đ n v cho ĐB m i đ c bi t. Sau khi đi m m t 3 Trung đ i tr ng, cu i cùng ông ta ch tôi là m t Trung đ i phó, r i đ a ra m t nh n xét làm s ng s t m i ng i: "Đây là m t tay Sĩ Quan xu t s c, m t tay ch i t i b n..."

Hai ng i s ng s t nh t hôm đó là tôi và ông Đ i Bàng m i. Đ i v i tôi, tôi ch c g ng làm tròn nhi m v c a mình và cũng không h mu n b n ch i v phía tr c. Đ i v i ĐB m i, ông ta l y làm l là ph i, b i vì ông c ng SQ xu t s c nh t ph i là m y ông Trung đ i tr ng, sao l i là cái ông Trung đ i phó trông h t s c ng ng n này. Tôi cũng không ng , cái l i nh n xét đó đã đ y tôi vào m t khúc ngo t khác, đ y hung hi m ch t ng i.

M t th i gian ng n sau đó, tôi đ c Đ i Bàng m i c t nh c lên làm Trung Đ i tr ng th c th . Tham đ h t tr n đánh này đ n tr n đánh khác, đ s ng còn, không còn con đ ng nào khác, tôi ph i "đ ng nã" đ n cao đ cho công vi c c a mình. Càng ngày tôi càng đ t đ c s tin c y cao n i c p Ch huy, chính đi u đó đã đ y Trung đ i tôi vào n i T đ a. Khi Đ i đ i ti n quân vào n i nguy hi m, Trung đ i tôi đ c l nh đi đ u, và khi rút quân t n i đó, Tr.đ i tôi đ c l nh bao chót. Khi t n công tôi đ c giao ch khó g m nh t, và khi phòng th Trung đ i tôi đ c

n m v trí n ng n nh t. Ng i ta th ng nói: “Nh t T ng công thành v n c t khô”, tôi không phải là T ng, chỉ là m t Sĩ quan có c p b c và ch c v th p nh t, nh ng lính tráng d i quy n tôi đã ch t la li t, có khi ch t nhi u đ n n i, tôi ch a k p nh m t ng i lính c a mình n a. B i s tin c y c a Đ i Bàng dành cho tôi, mà Trung đ i tôi phải gánh ch u nh ng tai ng này. Ông ta r t quý m n tôi, ông ch a h quát m ng tôi m t ti ng n ng l i, có món nào ngon ông sai đ t đ i m i tôi đ n cùng ăn v i ông, có Huy ch ng nào quý giá, ông cũng u tiên dành cho tôi. Ông quý tôi nh v y vì ông bi t r ng, n u ông c s d ng tôi nh v y, tr c sau gì tôi cũng ch t. Làm sao tôi s ng n i, khi xưa quân đi h t m t tr n này đ n m t tr n khác, mà toàn là nh ng n i đ u sóng ng n gió. V y mà tôi s ng, m i k .

Khi v đ n v này, tôi có đ c m t s may m n là đ n v l u đ ng kh p các t nh Mi n Tây. Khi đ u c a tôi t i Cái Bè -Cai l y v i các đ a danh n i ti ng nh H u M , M Ph c Tây, Bà Bèo, Láng Bi n... T Cai L y đ i v h ng B c kho ng 60 cây s là t i M c Hóa, t Tuyên Nh n kéo qua Tuyên Bình, có m t ch t n cùng tên Bình Th nh Thôn, đây là m t trong nh ng chi n tr ng ác li t nh t c a đ ng b ng Sông C u Long. T n i này chúng tôi ng i thi t giáp bằng ngang qua Đ ng Tháp M i đ t i H ng Ng , và chính cái lúc bằng ngang này, tôi m i bi t rõ v Đ ng Tháp M i, đây là m t vùng đ m l y kinh s nh t, đi su t 1 ngày v i xe thi t giáp, tôi không th y m t cây c nào m c n i ngo i tr lo i cây bàng (m t lo i cây h c dùng đ t chi u), không có m t bóng chim, không có m t con cá, n c phen màu vàng ch ch, tóm l i không có 1 sinh v t nào s ng n i trong vùng này, đ ng nói chi đ n con ng i. Vùng đ m l y dài ngút m t đ n chân tr i, khung c nh im lìm đ n ghê r n. R i M Tho, chúng tôi băng ngang Sông Ti n b i phà M Thu n, r i băng ngang Sông H u v i phà C n Th , xuôi theo l t i Cái Răng – Ph ng Hi p, r i r vào Phong Đ i n – C u Nhím, tôi ng c nhiên tr c m t vùng đ t giàu có t t b c này. đ đây ng i dân sinh s ng b ng v n cây ăn trái, sáng s m ghe ch trái cây ch y l nh trên m t sông đ đ n đ i m t p trung giao hàng đ i các n i, nhà c a i mi t v n mà trông r t b th . R i chúng tôi đ n Phong Phú-Ồ Môn, ti n sâu vào bên trong chúng tôi đ n Th i Lai – C Đ , s trù phú không sao k x i t, có khi chúng tôi ng i T c-ráng đi t Th i Lai đ n C Đ , 2 bên b kinh nhà c a nguy nga tráng l , không h có nhà tranh vách đ t nào c , nhà nào cũng có xe máy cày đ u tr c sân. Tuy nhiên vào sâu h n n a, chúng tôi cũng g p nh ng vùng hoang vu nh Bà Đ m -Thát Lát, dân chúng t n c đ i h t, nhà c a hoang ph , trông r t âm u r n ng i.

Trong t t c nh ng vùng mà tôi đã đi qua, có m t vùng đ t h t s c l lũng, và là m t n i đ i v i tôi đ y p k ni m, v a thích thú v a bu n r u. M i khi h i t ng v m t th i chi n tr n, tôi đ u nh v n i y. Cu c chi n đã ng ng 37 năm qua, v y mà tôi ch a h m t l n nào tr v l i n i chi n tr ng x a, đ th p m t nén h ng t ng m nh ng đ ng đ i c a tôi đã n m xu ng n i này.

Mùa Khô năm 74, Đ i Đ i chúng tôi đ c tr c thăng b c t phi tr ng Cao Lãnh, đ xu ng m t cánh đ ng bát ngát n m c nh biên gi i Campuchia. Trung đ i tôi nh y líp đ u. Khi xu ng t i đ t tôi h t s c ng c nhiên v vùng đ t n i đây. Cánh đ ng khô kh c và ph ng lì, không h có m t

bờ ruộng nào cũ (sau này tôi đi c bi t đây là vùng n c n i, khi n c t Bi n H tràn v , thì không có bờ ruộng nào ch u đ ng n i, nên ng i ta c đ tr ng tr n nh v y, ruộng cũ a ai ng i đó bi t). Trên cánh đ ng l i có r t nhi u gò n i lúp xúp p kh p n i. Khi Trung đ i tôi r i kh i tr c thẳng, tôi l p t c ra l nh ti n quân theo th chôn v c thi t nhanh nh m chi m 1 gò n i tr c m t, khi cách gò ch ng m t trăm th c, tôi cho t t c đ ng l i dàn hàng ngang y m tr , r i tôi phóng 3 khinh binh vào l c soát, sau m t h i th y không có gì, h khoát tay cho c Trung đ i ti n vào. Khi vào t i n i, sau khi b trí xong, tôi th y trên gò có th t nhi u cây xanh che bóng mát, và có vài đĩa cá, lính tráng l i ùa xu ng xúm l i tát đĩa, khi đĩa c n, cá l ra l i đ c l nh nh bánh canh. M t lát sau c Đ i đ i theo tr c thẳng kéo t i kéo vào gò trú n cũng v a đ . Đêm t i, ch tr i t i h n, Đ i Bàng ra l nh kéo c đ n v ra đ ng tr ng đ đóng quân đêm, vì v trí ban ngày đã b l . Đêm đó chúng tôi không ng đ c gì c , vì lữ chu t đ ng đ đầu kéo t i, chúng bò ngang đ c, lưng s c ch đóng quân cũ a chúng tôi, l i còn chui t t vào mùng g m nh m chân tay cũ a chúng tôi n a ch . T m sáng hôm sau, có 1 đoàn xe bò đồng đ o kho ng m i m y chi c kéo ngang ch đóng quân. Lính tráng h i h đi đâu, h nói h kéo nhau đi tát đĩa, tr i đ t, tát đĩa mà kéo m t đoàn xe bò nh th này ! Chi u đ n, không bi t h đi đ n đâu, mà khi kéo xe v , xe nào cũng đ y p cá, h ch a l kh trong thùng trong ch u l n, sau đó h kéo ra b sông giao cho ghe hàng ch s n, ch cá v H ng Ng

Hôm sau chúng tôi kéo vào xóm nhà cũ t đ c theo bờ r ch, có tên là R ch Cái Cái. Khi vào đ n n i tôi l i đ ng tr m t ra nhìn, nhà gì mà k đ nh th này. Ng i dân h cũ t nhà cao lêu nghêu theo ki u nhà sàn, tôi bi t ngay là h ph i cũ t nhà nh th đ s ng cùng v i lữ. N i đây đúng là cùng tr i cu i đ t, ti ng bình dân g i là hóc-bà-tó. Đây cũng là vùng đ t tranh ch p gi a hai bên, chi n tr n n ra liên miên, nên ng i dân h s ng r t là t m b . C xã có vài ngàn ng i mà ch có vài ng i bi t đ c bi t vi t. H thông th ng v i bên ngoài b ng các ghe hàng t p hóa, hay ghe hàng bông (rau qu), đ c ch t i t H ng Ng . Nhà nào cũng có m t lu m m cá, có nhà còn có lu m m chu t đ ng, đó là th c ăn phòng h cho mùa n c n i. Ghé vào nhà ch i, ch nhà r t hi u khách và x i l i, b ng ngay ra m t chai r i đ , r i h i ng i nhà xé m m s ng tr n gi m t i t đ ng, b ng ra m i chúng tôi ăn v i khoai lang hay b p lu c. Lúc đ u tôi th y s l m không dám ăn, sau vì nhi u ng i ép quá nên tôi cũng n m đ c. Còn m m chu t đ ng thì cho tôi xá, nhìn th y đã h i nói chi t i ăn. Đám lính chúng tôi đang l i sinh m t ngh , đ c đ a v m t n i khô ráo, l i đ y p th c ăn, thi t là đã đ i, chúng tôi hành quân mà nh đi picnic. Nh ng trong tôi linh cũ m đi u gì đó không n , đ n v chúng tôi luôn luôn đ c tung vào nh ng n i hi m đ a, ch đầu ph i đi ch i nh th này.

Sau m t th i gian ho t đ ng đ n đ c, chúng tôi đ c tăng cũ ng 1 Chi đoàn thi t giáp, có kho ng 12 xe b c s t M113. V i s ph i h p này vùng ho t đ ng cũ a chúng tôi r ng l n h n. H ng ngày, chúng tôi ng i trên xe thi t giáp hành quân l c soát n i này n i n , v n yên bình, không h có ti ng súng. R i cái ngày giông bão đó đã đ n. Hôm đó, bình th ng nh m i ngày, chúng tôi lên xe đi hành quân. Đi đ n các đi m đã đ c ch đ nh s n trên b n đ , đi đ n ch này l c soát, không có gì l i đi đ n ch khác. Cu i cùng đoàn xe đ n 1 đi m, b t ch t đoàn xe dàn hàng ngang ngoài ru ng, h ng v m c tiêu là m t b v n r m r p. Lính Trinh Sát t i tôi đ c l nh xu ng xe, ti n vào b v n. Trung đ i tôi ti n v phía bên trái cũ a đ i hình Đ i đ i.

Đang đi tôi bỗng ng lên tiếng: "Tội t cđ t n ra mau, dĩ túm t m nh v y d ăn đ n m!" Không ngờ tôi nói cđ a tôi "lính nh mi u". Đ n phát n vang tr i d y đ t, tôi b trúng đ n, b t ng i ngã xu ng đ t, máu đ đầu ch y xu ng m t tôi thành dòng, tôi ra l nh b n tr x i x , n u không phía bên kia h th a th ng xông lên thì th t là nguy kh n. Súng n m t ch p thì im l ng, lúc đó tôi m i r nh r r m kh p ng i xem mình b th ng n i đầu. Tôi gi t mình kinh ng c và c m th y h t s c l ùng, b i vì tôi b b n trúng m t l t 2 viên đ n súng ti u liên AK, m t viên b n trúng vào đ u mũi súng ng n tôi nhét tr c b ng, viên đ n b ra văng t tán lên m t lên cánh tay, nên máu tuôn ra thành dòng là vì th , song ph n còn l i cđ a viên đ n chui t t vào đùi, máu tuôn ra khá nhi u nh ng không nguy hi m. Viên đ n th 2, m i th t là ghê r n, viên đ n b n trúng vào cái bóp tôi đ trên túi áo trái, p phía tr c trái tim, viên đ n qu y nát cái bóp, tôi đ r t nhi u ti n vì m i lãnh l ng, ti n và gi y t đã cu n viên đ n l i, n m yên trong đó, có l viên đ n đ c b n ra trong kho ng cách quá g n, làm viên đ n không đ s c xuyên phá. Lúc đó tôi s l m, b i vì tôi nghĩ ph i có m t phép l thiêng liêng nào đó đã che ch cho tôi, ch trên đ i này hi m có ai b b n trúng m t l t 2 viên đ n mà còn s ng nh tôi v y

Cũng ngay lúc y, tôi ch t nghe m t tiếng rên y u t cđ a ng i lính đ t cđ a tôi: "Th u Úy i! c u em!" Tôi nghe xong mà s đ ng h n, té ra nãy gi đ t cđ a tôi b trúng đ n mà tôi không hay bi t, b i vì cđ cao che khu t nên tôi không th y anh ta n m tr c m t, cách tôi ch ng dăm ba th c. Thông th ng các Sĩ quan Trung đ i Tr ng có 2 ng i lính đ t , 2 ng i này có nhi m v lo ch ăn ch ng và lo mang vác đ đ c cho ông Th y. Nh ng ng i lính đ t cđ a tôi th ng đ i v i tôi r t chí tình, h s n sàng s ng ch t vì tôi mà không h so đo tính toán. Khi tôi đ n Trung đ i xung tr n, 2 ng i lính này theo sát đ b o v cho tôi. Hôm nay, m t trong hai ng i đ t đã h ng đ n cho tôi, khi ngã xu ng đã kêu lên l i cđ u cđ u đ n tôi. Ít lâu sau thì anh ta ch t, tiếng kêu th m s u cđ a anh ta đã xoáy vào lòng tôi, và y yên trong đó t ngày y cho đ n bây gi . V y mà 37 năm đã trôi qua, tôi ch a có m t l n nào v đ ng tr c m anh, đ đ t m t nén nhang nói l i c m t . Anh ta là H sĩ Nguy n Văn Đ ng, m t cái tên v a bình th ng v a vô danh, n m l n khu t đầu đó trong m t tri u ng i đã n m xu ng trong cu c chi n tranh t c t i này.

Sau khi tôi b th ng, tôi giao Trung đ i l i cho Trung đ i phó là Chu n Úy Nguy n Th T ng. Tôi ra ngoài, leo lên xe Thi t giáp ng i nghĩ và ngó vào tr n đ a, tôi ch t th y Chu n Úy T ng dàn đ i hình hàng ngang xung phong vô m c tiêu, tôi kêu lên th ng th t: "Đ ng làm th , T ng i!". Sau đó, Trung đ i tôi b b n tan tác, Chu n Úy T ng b trúng đ n ch t t i m t tr n, m t v n m thao láo, có l anh ta không bi t sao mình l i ch t nh v y. Trung đ i tôi coi nh tan hàng xóa s . "T ng i! Vĩnh Bi t!"

Không bi t sao đ i đ i tôi đóng quân bên b R ch Cái Cái r t lâu. R i t i ngày Mùa N c N i kéo v , n c ch y ào ào m t chi u duy nh t, không có c nh n c ròng n c l n gi n a h t.

Đi Lính

Tác Giả: NĐC

Thứ Năm, 12 Tháng 7 Năm 2012 06:39

Những cái ngày dâng cao cả gang tay, đến lúc này đây mới thấy lúa sù là một loại lúa không diều, những cái dâng thì đầu thì lúa dâng thì đó, những cái sâu 5-6 mét thì cây lúa cũng dài như ng ra 5-6 mét, tôi chưa nói nào cây lúa lại không dể như vậy. Rồi đến lúc cá Linh tràn về, cá nhều đến nỗi không biết có man nào không cho xiết, có khi tôi thấy cá Linh lội lên cả một khúc sông, và không một diều nào là người dân ở đây thà ăn mồi ăn muối chứ họ không ăn cá linh, họ nói họ thấy cá Linh cả đời nên tự nhiên họ đâm ngần ngại. Ô! những cái dâng lên mãi, khi chúng tôi kiếm chắt đóng quân khá vất vả, chúng tôi rút lên gò thì rận về chuốt cũng kéo lên gò, ban đêm chúng tôi bò xích xích trong rừng chúng tôi trông thấy ghê khiếp. Cả đến về phía chi nhánh ra thành phố toán. Vào hôm đó toán cả thấy trò chúng tôi đi tìm một cái gò còn khô ráo.

Đêm đó như thế nào tôi nghĩ đến một mái lều, thì nói đêm tôi đang ngủ mê mẩn, thì có ai đang khều khều dưới mình. Tôi chần trờn thì ai nghĩ cũng phải thấy thấy, tôi cũng vậy, tôi thấy lính gác báo động nên vội nghĩ dậy ngay. Tôi ngó ra ngoài lều thì thấy dưới bóng trăng sáng vắng vẻ một em bé gái khoảng 13-14 tuổi đứng nhìn tôi và mẹ mẹ cả tôi thấy tôi thấy. Tôi trông thấy nhìn người mẹ tôi rỏ mắt tôi biết đó là hồn ma, tôi sợ quá vội vàng ném xuống kéo mền trùm kín dưới. Sáng hôm sau, tôi thấy chốc tôi ngủ nằm bên 1 cái bàn thờ bằng gỗ xiêu vẹo một chút. Tôi bèn rỏ vào xóm để hỏi thăm về cái gò này, đến các người dân cho biết, trẻ con kia có một em bé nhà nghèo lắm, hàng ngày chèo xuồng ra để ng nhều bông súng, đem vô xóm bán dỏ. Một hôm em cũng chèo ghe ra để ng nhều hàng ngày, sau đó súng đến nỏ ran, em bở đến lỏ chắt trên gò, em chắt trỏ họ thì tiếng không siêu thoát, đêm đêm hiên về khóc lỏc thỏm thì t, dân làng thấy vậy bèn làm cho em một cái bàn thờ gỗ để nhang khói cho em. Câu chuyện thỏt thì nghi p. Tôi nói chỏn tên bay đến lỏ c này, đến sĩ ng người dân khỏn khỏ không sao không xiết, nỏ u họ muỏn đi đến một nỏ chỏn an lành khác, họ cũng không biết đi đâu, mà nỏ u có đi cũng không biết lỏ y gì mà sĩ ng.

Trong đi lính cả tôi, tôi sợ nhất là phải đi báo tin trỏn họ về thăm viếng như gia đình có người thân chắt trỏn, vậy mà có một lỏn tôi đã phải làm chuyện này một cách bở t đỏ c dĩ. Chuổn Ủy Ngườ n Mỏ nh Hà ra trỏng sau tôi khoảng một năm, lúc đó anh ta mới 19 tuổi, còn đỏ c sĩ t nét con nít. Tôi nhớ họ tôi mới ra trỏng trông đã rỏ t chán, anh chàng này trông còn chán họ tôi nữa. Một cả Hà còn đỏ y mỏn trỏng cá, suốt ngày chỏ thích ngỏ m kỏ o, có ai rỏ nhỏ u, nỏ lỏ m anh ta mới uỏ ng, vỏ a uỏ ng vỏ a chỏ c lỏ i hít hà nhỏ uỏ ng thuỏ c đỏ c. Điỏ u đỏ c biết nhỏ t cả Hà là anh ta rỏ t sĩ tiỏ ng nỏ, khi nghe súng nỏ anh ta nhỏ m chỏ t mỏ t, bở t kín lỏ tai, và mỏ t mảy thì tái mét. Anh ta về làm Phó cho tôi, làm giỏ ng “chỏ nh”, tôi hỏi anh ta mỏ t cách xách mé: “Sao ông nhất nhỏ vỏ y mà xin vỏ Trinh Sát”.

Anh ta bèn phân trỏn, anh ta đâu có xin gì đâu. Ban Quân sĩ thấy không có ai tình nguyện nên chỏ đỏ nh bỏ a, dỏ đâu trúng ngay anh ta. Khi đến trỏn tôi lo cuỏ ng cuỏ ng đỏ mỏ i chuyện, còn phải đỏ ý đến anh ta nỏ a chỏ, anh ta có biết gì đâu, thì t khỏ. Càng về sau các Sĩ quan rỏ rỏ ng đỏ n đỏ n, C/U Hà cũng đỏ c đỏ a lên làm Trung đỏ i trỏng. Cái ngày đỏ nh mỏ nh dành cho Hà là tìm một trỏn Mỏ c Hóa. Cả đỏ i đỏ i đỏ c lỏ nh tỏn công vào mỏ c tiêu. Trung đỏ i cả Hà và mỏ t trung đỏ i nỏ a về vào mỏ t chính đỏ i, trung đỏ i tôi thỏ c vào bên cỏ nh sỏ n. Hà đỏ n tỏ đỏ i liên chỏ y đỏ n nỏ nỏ p vào mỏ t gỏ mỏ bỏ ng đá ong, ngay lúc vỏ phía bên kia phóng ra 1 trái họ a thì n B40, trúng ngay gỏ mỏ, viên đỏ n nỏ tỏ ra trúng ngay vào người Hà. Tôi nghiỏ p Hà chỏ t

không toàn thây. Lúc Hà còn sống, mỗi khi tôi về phép, Hà thường nhường chỗ tôi ghé qua nhà Hà ở Sài Gòn, để mang dùm quà của gia đình xuống cho Hà, vì tôi khá thân thuộc với gia đình của anh ta. Hà mất đột ngột chỉ trong một tháng, thì tôi xin được cái phép 6 ngày về thăm gia đình. Tôi bèn ghé qua nhà Hà nhằm nói lời chia buồn với gia đình anh ta. Tôi về ăn tối, Ba Mẹ của Hà chờ đợi ra nhận lấy tay tôi, rồi hỏi tôi chuyện đời:

“Sao cái hôm em Hà nó chết, mà cháu lại không về đưa đám tang em?”.

Tôi lúng túng trả lời:

“Thưa, lúc đó chúng cháu đánh nhau từng bầy, làm sao cháu bỏ được về mà về cho được.”

Thưa là về ăn uống xuống ghềnh, hai ông bà khóc ngất ngất, lúc đó ông bà còn lấy tay lau nước mắt, lúc sau thì để mặc, nước mắt tuôn ra xối xối làm ướt đầm cả ngực áo. Tôi kinh hoàng ngơ ngác đứng nhìn, tôi chưa bao giờ gặp phải một trường hợp bi thảm như thế này. Ông bà về ăn khóc về ăn khóc suốt ngày cho đến con không sao kịp xót. Cha mẹ nào có con ra mặt trận, coi như đã chết nửa linh hồn, đêm ngày sống trong hồi hộp lo âu, mong ngóng con mình, mãi về sau tôi mới nghĩ ra được điếu này. Nghe ông bà than khóc một hồi, tôi không chịu được nghe nỗi đau và tôi cũng không nói một lời phân bua gì nữa hết, bởi vì lại nói nào cho được một chút mát quá lòng lao này. Rồi tôi nghĩ đến tôi, đến Ba Mẹ tôi, trong lòng tôi bỗng xúc lên một nỗi buồn không khi nào gặp. Tôi lo lắng đến nỗi ngay tối giữa hai ông bà đi ra về. Trên đường về tôi ghé vào một quán cóc, ngồi uống rượu một mình, tôi buồn lắm. Tối hôm đó tôi về đến nhà khá muộn, cả nhà chờ đợi tôi quá lâu nên đã dùng rượu. Tôi ngồi vào bàn, Mẹ tôi bày thức ăn la liệt trên bàn cho tôi ăn. Về ăn tôi về nghĩ, mai kia nếu mình có chết, Mẹ cũng bày điếu cúng cho mình như thế này đây. Tôi chợt nhớ đến khuôn mặt đầm đìa nước mắt của cha mẹ Hà, lúc đó bỗng nhiên tôi thấy ng Ba Mẹ tôi vô cùng. Tôi về ăn về ăn lòng tôi chực chờ nước mắt.

Cuối cùng vào tháng 2 năm 75, tôi bắt đầu nhường chỗ cho người nhận nhiệm vụ tại Trung tâm Hóa. Tôi được đưa về điếu tại Tiểu Ban Nha xá Tiểu đoàn 9 Quân Y tại Vĩnh Long. Tiểu Ban Nha xá, tôi theo dõi tình hình chiến sự trên chiến trường, khi mặt Ban Mê Thuột, tôi linh cảm có điếu gì đó không lành. Đến ngày 30-4-75, khi nghe lệnh bùng súng đầu hàng, trong lòng tôi nát bấy. Sáng ngày 1-5, tôi bắt đầu ra khỏi Tiểu Ban Nha xá, đứng trên Quốc lộ 4, tôi nhìn về hướng Công an Thành, thấy một trỗi lên đốm đỏ, báo hiệu một ngày mới. Lúc đó tôi không hề biết rằng, đó là cái ngày đầu tiên của một hành trình bất thường khác, có tên gọi là “Mặt Lửa”.

Đi Lính

Tác Giả: NĐC

Thứ Năm, 12 Tháng 7 Năm 2012 06:39

Bài viết này của tôi sao buồn quá, nhưng biết làm sao được, bởi vì đó là sự thật, cho tôi viết một lần này thôi, như như viết kết niệm, một kết niệm riêng.

Viết xong ngày 1 tháng 6 năm 2012.

NĐC.

Kết niệm ngày QLVNCH 19/06